

消
思
い
出
が
な
か
ら
う
ち
に

Než
vzpomínky
vyblednou

Tošikazu
Kawaguči

Navštivte další japonskou
kavárnu, která umožňuje
cestování časem

≡ KNIHA ZLIN

Než vzpomínky vyblednou

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.knihazlin.cz
www.albatrosmedia.cz

 KNIHA ZLIN

Tošikazu Kawaguči
Než vzpomínky vyblednou – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

fleet

思い出が
消えないうちに

**Než
vzpomínky
vyblednou
Tošikazu
Kawaguči**

V překladu Ivony Barešové

 KNIHA ZLIN

OBSAH

Předmluva | 9

Příběh první

Dcera, která nedokázala říct *K čertu s vámi!* | 13

Příběh druhý

Komik, který se nedokázal zeptat: *Jsi šťastná?* | 69

Příběh třetí

Mladší sestra, která nedokázala říct *Promiň.* | 113

Příběh čtvrtý

Mladík, který nedokázal říct *Mám tě rád.* | 149

PŘEDMLUVA

V kavárně v jedné nejmenované čtvrti mají místo, o němž koluje podivná novodobá legenda. Když na ně usednete, můžete se vrátit v čase do doby, kterou si zvolíte.

Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, z něhož se můžete do minulosti vrátit, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystydne.

A tím výčet nepříjemných pravidel zdaleka nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

A co vy? Stáli byste o návrat do minulosti i po vyslechnutí takových pravidel?

Toto vyprávění je o čtyřech dojemných zázracích, které se v této podivné kavárně udály.

Příběh první

Dcera, která nedokázala říct *K čertu s vámi!*

Příběh druhý

Komik, který se nedokázal zeptat *Jsi šťastná?*

Příběh třetí

Mladší sestra, která nedokázala říct *Promiň.*

Příběh čtvrtý

Mladík, který nedokázal říct *Mám tě rád.*

Kdybyste se mohli vrátit do minulosti, s kým byste se chtěli setkat vy?

***Tento příběh je smyšlený a podobnost se skutečnými osobami, kavárnami nebo skupinami je čistě náhodná.**

PŘÍBĚH PRVNÍ

Dcera, která nedokázala říct *K čertu s vámi!*

„Proč jsi na Hokkaidó?“ ozval se ze sluchátka pronikavý hlas Kei Tokity.

„No tak, uklidni se.“ Nagare Tokita neměl čas na nostalgii, když po čtrnácti letech uslyšel hlas své ženy. Byl teď na Hokkaidó. Ve městě Hakodate.

V Hakodate se nachází mnoho domů v západním stylu postavených počátkem dvacátého století. Jsou rozesety po celém městě a vynikají specifickou architekturou, pro niž je typické přízemí v japonském stylu a první patro ve stylu západním. Čtvrť Motomači na úpatí hory Hakodate je známá objekty, které lákají turisty dobovou atmosférou, jako jsou bývalý obecní úřad městské části Hakodate, nejstarší japonský čtverhranný telegrafní sloup či komplex skladů vystavěných v oblasti zátoky z červených cihel.

Kei, s níž Nagare právě telefonoval, byla v tokijské kavárně Funiculi funicula, ve které je možné cestovat v čase. Přišla do budoucnosti z doby před patnácti lety, aby se mohla setkat se svou dcerou. V budoucnosti však může zůstat jen krátkou chvíli – než vystydne káva. Nagare, který byl na Hokkaidó, navíc neměl ani tušení, jak moc už káva zchladla.

Proto bylo nezbytné, aby stručně objasnil jen to podstatné.
„Nemám čas ti vysvětlovat, co dělám na Hokkaidó. Teď mě dobře poslouvej.“

„Cože? Že teď nemáš čas?“

Kei samozřejmě moc dobře chápala, co znamená nemít čas.

„To já nemám čas!“ opáčila podrážděně.

Nagare to ale přešel bez reakce.

„Je tam holka, co vypadá tak na nižší střední školu?“

„Cože? Holka? Asi tak na nižší střední školu? Jo, je tu. A před dvěma týdny, nebo kdy to bylo, přišla z budoucnosti kvůli fotce, vzpomínáš?“

Pro Kei to možná byly dva týdny, jenže pro Nagareho to byla událost, která se odehrála před patnácti lety. Nesmělo však dojít k omylu. Mohlo se klidně stát, že se v kavárně najednou objevila nějaká jiná dívka.

„Má velké kulaté oči a na sobě rolák?“

„Ano, je to tak... Co je s ní?“

„Uklidni se a poslouvej. Omylem ses posunula o patnáct let.“

„Skoro tě neslyším!“

Ačkoli se jí Nagare snažil sdělit důležitou věc, zrovna v tu chvíli foukal silný vítr. Opíral se do mikrofону mobilu, takže Kei z obsahu jeho sdělení téměř nic nepochytila. Ale nebyl čas. I Nagare už byl netrpělivý.

„V každém případě, ta dívka před tebou...“ Nagareho hlas najednou zesílil.

„Cože? Ta dívenka...“

„Je naše dcera.“

„Opravdu?“

Hlas v Nagareho mobilu ztlchl a vystřídal ho zvuk nástěnných hodin, které právě začaly odbíjet.

Nagare se zlehka nadechl a začal Kei klidným hlasem vysvětlovat situaci, ve které se ocitla.

„Vydala ses do budoucnosti a očekávala jsi, že se podíváš do doby za deset let, a proto si zřejmě myslíš, že naší dceři je zhruba deset. Jenže došlo k záměně deseti let a patnácti ho-

din za patnáct let a deset hodin. Dobře se podívej. Prostřední hodiny na stěně ukazují deset hodin, je to tak?“

„Ano, je.“

„Dozvěděli jsme se to od tebe, když ses vrátila, ale teď jsme z neodkladného důvodu na Hokkaidó. Asi chápeš, že nemáme moc času, tak se nebudu pouštět do dlouhého vysvětlování. Každopádně...“ objasňoval spěšně Nagare. Teď se však nadechl a smířlivě dodal: „Každopádně už nemáš moc času, tak si naši dceru pořádně prohlédni, jak nám hezky vyrostla, a vrať se zpátky.“ Pak zavěsil, aniž by čekal na její reakci.

Z místa, kde stál, bylo vidět rovně se svažující cestu a na jejím konci modré moře hakodatského přístavu. Nagare se otočil na patě a zmizel v kavárně.

Cink-cink

Hakodate je kopcovité město. Rozkládá se na devatenácti pahorcích, k nimž patří Nidžikkenzaka, jenž stoupá od místa s nejstarším betonovým elektrickým sloupem v Japonsku, či Hačimanzaka, který je poblíž turisty hojně navštěvovaného komplexu skladů vystavěných z červených cihel v Hakodatském zálivu. Od budovy společnosti Hakodate Dock jsou vidět Uomizaka a Funamizaka, a dále směrem k městské části Jačigašira to jsou Asarizaka a Aojagizaka.

Mezi všemi těmi kopci je i jeden, který turisté neznají. Nemá žádné oficiální jméno, a tak mu místní říkají Nanašizaka – Bezejmenný.

Kavárna, v níž Nagare pracoval, stála na jeho svahu. Jmenovala se Dona dona.

O *jednom* místě v této kavárně kolovala podivná novodobá legenda.

Když na *ně* usednete – a dokud na něm zůstanete sedět –, můžete se přesunout v čase do doby, kterou si sami zvolíte. Musíte však přijmout několik nepříjemných, opravdu nepříjemných pravidel:

1. Při návratu do minulosti se můžete setkat pouze s lidmi, kteří už kavárnu někdy navštívili.
2. Ať uděláte při návratu do minulosti cokoli, přítomnost se tím nezmění.
3. Na místě, z něhož se můžete do minulosti vrátit, už sedí jiný host. Abyste se na ně mohli posadit, musíte vyčkat, až host odejde.
4. Během pobytu v minulosti se z místa nesmíte vzdálit.
5. Váš čas v minulosti začíná nalitím kávy a vyprší, jakmile káva vystydne.

A tím výčet nepříjemných pravidel zdaleka nekončí.

Přesto přicházejí do kavárny stále další lidé, kteří se o této legendě doslechli.

Když Nagare dotelefonoval a vrátil se zpátky do kavárny, ozvala se Nanako Macubara sedící u barového pultu. „Nevadí vám, Nagare, že jste nezůstal v Tokiu?“ zeptala se.

Nanako byla studentka Hakodatské univerzity a moderní dívka, oblečená v módní světle béžové halence, kterou měla zastrčenou ve volně střižených kalhotách. Byla jen lehce nalíčená a jemně zvlněné vlasy měla nedbale stažené do gumičky.

Nanako věděla, že Nagareho žena, která již zemřela, měla dnes přijít z minulosti, aby se v tokijské kavárně setkala se svou dcerou. Připadalo jí však zvláštní, že ačkoli Nagare měl možnost se po čtrnácti letech se svou ženou setkat, nebyl na místě a spojil se s ní jen telefonicky.

„No, ano,“ odvětil Nagare neurčitě, prošel kolem Nanako a jejího pultu a postavil se za pult.

Vedle Nanako seděla s knížkou v ruce a ospalým výrazem ve tváři Saki Muraoka. Saki pracovala jako lékařka na psychiatrickém oddělení jedné hakodatské všeobecné nemocnice a společně s Nanako byla v této kavárně pravidelnou zákaznicí.

„Vy se se svou ženou setkat nechcete?“ Nanako upřela na téměř dvoumetrového Nagareho zvědavý pohled.

„No, ona, víš...”

„Copak?”

„Ona se nepřišla setkat se mnou, ale s naší dcerou.”

„Ale...”

„To je v pořádku. Na náš společný život mám spoustu vzpomínek...”

Říkal tím, že chce své ženě a dceři dopřát alespoň trochu času, který by měly jen samy pro sebe.

„Jste tak laskavý,” protáhla Nanako konec slova.

„To vůbec ne.” Nagaremu zčervenaly uši.

„Nemusíte se stydět.”

„Já se nestydím,” opáčil Nagare a zmizel v kuchyni, jako by chtěl utéct.

Místo něj odtamtud vyšla Kazu Tokita. Kazu pracovala tady v kavárně jako servírka. Měla na sobě bílou košili, béžovou sukni s volánem a světle modrou zástěru. Letos jí bude sedmatřicet, ale působila svěžím, uvolněným dojmem, takže ve skutečnosti vypadala o dost mladší, než kolik jí doopravdy bylo.

„U které jste otázky?” změnila Kazu téma, jakmile se vrátila za pult.

„Otázky? Dvacáté čtvrté.”

To se ozvala Saki, která seděla vedle Nanako pohroužená do čtení a na to, co řekl Nagare, nereagovala.

„Když už o tom mluvíme...” zamumlala Saki, jako by si právě na něco vzpomněla. Nanako se zadívala na knížku v její ruce. Saki svižně zalistovala o několik stránek zpátky a nahlas přečetla obsah.

Co kdyby zítra nastal konec světa? Sto otázek.

Otázka dvacátá čtvrtá.

Máte někoho, koho velmi milujete. Kdyby zítra nastal konec světa, kterou možnost zvolíte?

1. Požádám svou lásku o ruku.

2. Nepožádám ji o ruku, protože to nemá smysl.

„Tak kterou?“ Saki odtrhla zrak od knihy a pohlédla na Nanako.

„No, asi bych zvolila...“

„Kterou?“

„A kterou byste zvolila vy, paní doktorko?“

„Já? Já bych to asi udělala.“

„Proč?“

„Nechtěla bych umírat s pocitem lítosti.“

„Chápu.“

„Ty bys to, Nanako, neudělala?“

Nanako důrazně zavrtěla hlavou a odpověděla hlubokým hlasem: „Kdyby bylo jasné, jestli mě má nebo nemá rád, tak bych ho klidně požádala, ale jinak bych to asi neudělala.“

„Jak to myslíš?“ Zdálo se, že Saki nechápe, co jí Nanako říká.

„No, pokud by nebylo jasné, jestli mě má přítel rád, tak bych ho pak uvedla do rozpaků, ne?“

„Hm, to je asi pravda,“ uvědomila si Saki.

„Ale kdybych mu nabídla sňatek a on přitom ke mně nic necítil, začal by se mnou znovu zaobírat, a to bych nesla.“

„To se může stát, to je pravda. Takové věci se stávají. Hlavně mužům. Když třeba dostanou na Valentýna čokoládu od dívky, na kterou si nemyslí, tak najednou zpozorní.“

„Abych druhému člověku přidělala další starosti, když by měl zítra nastat konec světa, z toho bych neměla dobrý pocit, nebo jak to říct. A pokud by neodpověděl, tak bych se navíc cítila zahanbená. Proto ne že bych si myslela, že to nemá smysl, ale já bych ho asi o ruku nepožádala.“

„Myslím, Nanako, že o tom moc přemýšlíš.“

„Opravdu?“

„Ano. Svět zítra neskončí. Takové věci se nedějí.“

„No, to asi ne.“

Takto se jejich rozhovor odvíjel už od okamžiku, kdy Nagare odešel telefonovat.

„Mimochodem, pro co byste se rozhodla vy, Kazu?“ natočila se Nanako směrem k pultu. I Saki na Kazu zvědavě pohlédla. „Já...“

Cink-cink

„Vítejte!“ zavolala Kazu směrem ke vchodu do kavárny, když se ozval kravský zvonec. Vmžiku zaujala profesionální postoj. I Nanako a Saki pochopily, že teď není na místě dožadovat se odpovědi.

Do místnosti však nevstoupil zákazník. Objevila se dívka ve světle růžových šatech.

„Už jsem tady,“ zvolala vesele. Nesla velkou tašku přes rameno, která vypadala dost těžká, a v ruce svírala pohlednici. Jmenovala se Sači Tokita. Byla to Kazuina dcera a letos oslavila sedmé narozeniny. Její otec, Kazuin manžel, byl světoznámý fotograf Koku Šintani. Přiženil se sice do rodiny Tokitů a vzal si příjmení své ženy, ale jako umělec používal své původní rodinné jméno. Cestoval po celém světě a fotografoval krajinu. Do Japonska se vracel jen na pár dní v roce. Proto dělal z fotek, které během cest pořídil, pohlednice a často je posílal Sači.

„Tak už jsi zpátky,“ konstatovala Nanako. Kazu mrkla na mladíka stojícího za Sači.

„Dobré ráno,“ pozdravil. Jmenoval se Reidži Ono a pracoval v kavárně jako brigádník. Měl na sobě džíny a bílé tričko, byl trochu zadýchaný a malinko se potil, nejspíš z toho, jak pospíchal do kopce. „Zrovna jsme se náhodou potkali...“

Ačkoli se ho na to nikdo neptal, vysvětlil, proč vešel společně se Sači, a zmizel v kuchyni. Bylo třeba připravit obědy, které začínali nabízet za dvě hodiny. Z kuchyně bylo slyšet, jak pozdravil Nagareho.

Sači se posadila ke stolu u velkého okna s výhledem na hakodatský přístav. Chovala se tak, jako by si sedala k psacímu stolu ve svém pokoji.